

Nitko ne može učiniti sve, ali svatko može pomoći prijatelju

Imati prijatelja znači biti voljen

Imati prijatelja. Što to znači? Prijateljstvo je sastavni dio ljudske sreće. Moja bi baka rekla: drvo se na drvo oslanja, a čovjek na čovjeka.

Ta stara narodna mudrost kaže mi ono što osjećam i sama – imati prijatelja znači biti voljen. Prijatelj je osoba kojoj sve možeš reći. Prijatelj je osoba koja te ne smije izdati. Prijatelj je osoba koja će ti pomoći u nevolji.

Svijet je tako pust ako u njemu zamislimo samo brežuljke, rijeke, gradove i sela. Ali znati da se ponegdje netko s nekim slaže i da postoji netko s kim možemo i šuteći dalje živjeti, tek to nam zemaljsku kuglu pretvara u nastanjeni vrt.

Priznajem, nemam mnogo prijatelja. No, bolje je imati malo pravih nego sto lažnih. Za svoje sam prijatelje uvijek tu, uvijek mogu računati na mene. I oni su meni pomogli kad mi je bilo najpotrebnije, kada sam izgubila najmiliju osobu na svijetu - majku. Bili su uz mene i još uvijek su tu, pokušavaju popuniti prazninu u mome srcu.

Bila je zima. Jedna crna, kišovita, hladna i zla noć uzela mi je ono najtoplije na svijetu. Moje nade da će se bolest pretvoriti u bajku s najljepšim krajem, raspršile su se. Začula sam tihe jecaje, na vršcima prstiju došuljala se do dnevnoga boravka; tata je tiho plakao pognute glave. Upitala sam ga što se dogodilo, no on je samo šutio. Oči pune suza, tijelo koje drhti i glas koji mi govori da smo je izgubili. Preplavio me grozan val hladnoće. Potreba za vikanjem gušila se u meni. Kroz bolno izvijanje tijela što se borilo s istinom šaptala sam da me ne može napustiti; ta to ne može biti istina, kidalo se cijelo moje tijelo, svijet gubi svoje boje, svaki sjaj, sve postaje samo crnilo boli.

Tata me grlio dok su nam se duše lomile, dok smo zajedno nestajali u toj noći, u rijekama suza što su lijevale iz naše dubine.

Nakon nekog vremena bila sam bijesna, bijesna na život, na sebe, na novine koje su objavile osmrtnicu i živjela sam u fotografijama, starim slikama koje su odisale životom. Jedino su one mirisale nježnošću, jedino se na njima vidjela boja života, bile su opipljive, životne i osmijeh kao da je imao zvuk.

Pognute glave izbjegavala sam pogled u zrcalo, bojala sam se vidjeti sebe. Bojala sam se reakcije svojim prijatelja iz razreda. Hoće li s podrugljivošću gledati moje obješene obraze, zamagljene oči.

Ubrzo su počeli stizati pozivi i poruke. Ni na jednu nisam odgovorila. Osjećala sam se kao da sam sama na svijetu, kao da nema više ni mog tate, ni prijatelja, kao da sve proživljavam sama. Nikada više ništa neće biti isto, ponavljala sam u mislima. Vratila sam se u školu. Nisam bila sigurna želim li to. Na putu do škole vidjela sam majku i dijete. Bili su sretni. Čvrsto su se držali za ruku, a moje su oči opet bile pune suza. Stisnula sam se u kutu stepenica i sjedila tako tupo buljeći u daljinu. Iz misli su me prenule nježne ruke prijateljica iz razreda koje su tuda prolazile do škole. Zagrlile su me. Podijelile zagrljajem sa mnom bol. Nisam znala želim li njihovu pomoć ili bih radije nestala, pobjegla od svih problema. No, od problema se ne može pobjeći. Možeš se s njima suočiti sam ili uz nečiju pomoć. Osjetila sam da te krhke ruke djevojčica koje su me zagrlile pružaju neočekivano utočište, toliku snagu nježnosti koja me opijala milinom, toplinom toliko potrebnom.

Nema čovjeka koji je podijelio svoju radost s prijateljem, a da se nije još više radovao, kao što nema čovjeka koji je podijelio svoju tugu s prijateljem a da nije manje tugovao.

Prijateljstvo mi se predstavilo kao najljepši cvijet rođen u tome trenutku, kao plod vremena koje smo provele družeći se nekoliko naših sitnih dječjih godina u školi, dijeleći dobro i zlo i shvativši kroz to najveću lekciju života – snagu međusobne privrženosti.

Njihova je dobrota rušila zid koji sam oko sebe stvorila i postala mi najveća potpora na svijetu. Zajedno smo srušile prepreke koje su me dijelile od života, zajedno smo pronašle osmijeh i toplinu, brinući se i pomažući jedna drugoj, pronašle smo utočište od tuge i gubitaka koje nam je predstavljalo naše prijateljstvo, bliskost, povezanost.

Shvatila sam, uz njihovu sam pomoć spoznala sebe; to sam i dalje ja, samo što nedostaje jedan dio moga srca. No, prijatelji ga obnavljaju i počinju stanovati u njemu.

Eskimi u svojoj poslovići kažu: Tek kad počne pucati led, znat ćeš tko ti je prijatelj. Kroz životne nedaće izgrađujemo se kao osobe, ali se izgrađuju i veze među ljudima koje su neprocjenjive vrijednosti jer su temeljene na potrebi da nekome budeš dobar, da ga razumiješ, podijeliš s njime i bol i sreću, a takvu bliskost, privrženost i upućenost čovjeka na dragu osobu nalazimo u temelju najhumanijih obiteljskih i prijateljskih odnosa.

Moja životna priča potvrđuje istinitost izreke francuskog filozofa Voltairea koji kaže da sve veličine ovoga svijeta ne vrijede koliko jedan dobar prijatelj.

Monika Josipović

6.a razred

OŠ „Turnić“ - Rijeka

voditeljica: Sanja Potočnjak - Bilić